

Arrest

nr. 93 780 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verzoekende partij dient op 5 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 februari 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

Op 30 maart 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13.

Op 22 augustus 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt met inreisverbod (bijlage 13 sexes).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de redengeving luidt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie M. L. (...), attaché wordt aan de persoon die verklaart zich M., A. (...) te noemen, geboren te Berkane op (...), en welke verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4)•

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugsbezit

PV nr AN.60.LB.120/03/2012 van de politie van Antwerpen Noord

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 18/08/2011 en op 30/03/2012

REDEN VAN DE BESLISSING

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugsbezit

PV nr AN.60.LB.120/03/2012 van de politie van Antwerpen Noord (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op. Zij wijst erop dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van twee eerder gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten die definitief en uitvoerbaar zijn. Zij meent aldus dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk

aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 maart 2012 is genomen in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt betwist door de verzoekende partij, dat voormeld bevel van 30 maart 2012 niet werd aangevochten en dienvolgens definitief is, zodat dit bevel principieel uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wat de bevelscomponent betreft, wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet en levert voor haar geen nut op, omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 maart 2012 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er zou kunnen worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering gericht tegen de bevelscomponent (RvS 15 september 2003, nr. 122.790). Evenwel gaat het bevel gepaard met een inreisverbod. Dienvolgens dient het middel te worden onderzocht.

2.4. De verzoekende partij betoogt dienaangaand dat de artikelen 7 en 74/11 van de vreemdelingenwet alsmede artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zijn geschonden. Zij stelt dat zij werd aangetroffen in het bezit van één "joint" voor persoonlijk gebruik en dat uitsluitend op deze basis een inreisverbod werd gegeven. Dit is onredelijk.

Het middel luidt als volgt:

"Enig Middel : Schending van artikel 7 en 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), en schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bevel om het grondgebied te verlaten en het inreis verbod uitsluitend grondvest op basis van een enkel procesverbaal zonder hierbij rekening te houden met de ernst van de gepleegde feiten, zonder rekening te houden met het vermoeden van onschuld. Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken zou verzoeker op heterdaad zijn betrapt voor drugsbezit. Dit zou volgens haar een afdoende reden zijn, voor het nemen van de bestreden beslissing.

Dat verzoeker werd aangetroffen door de politie terwijl hij in het bezit was van één enkele joint voor persoonlijk gebruik. Dat dit bezwaarlijk kan worden beschouwd als een afdoende reden voor het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Of de Dienst Vreemdelingenzaken al dan niet rekening heeft gehouden met het feit dat het zgn. drugsbezit ging over één joint voor eigen gebruik of niet, is geenszins uit te maken uit de bestreden beslissing. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar inreisverbod geenszins afdoende heeft gemotiveerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken handelt kennelijk onredelijk door de bestreden beslissing te nemen, zijnde een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van drie jaar, terwijl de feiten geenszins ernstig zijn, noch een gevaar zouden kunnen betekenen voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins uitlegt waarom er een risico zou zijn op onderduiken, of waarom dit beweerd risico de bestreden beslissing zou kunnen verantwoorden.

Evenmin wordt er verantwoord waarom de bescherming van het gezinsleven van verzoeker niet zou kunnen opwegen tegen het beweerde gevaar voor de openbare orde. De Dienst Vreemdelingenzaken dient de nodige afweging met artikel 8 EVRM te maken en dient aan te tonen dat verzoeker een actuele dreiging vormt aan de hand van zijn persoonlijk gedrag. Zij diende aldus concreet aan te geven op welke wijze de actuele dreiging van verzoeker niet zou kunnen opwegen tegen de concrete familiale en persoonlijke belangen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke situatie van verzoeker daadwerkelijk in beschouwing heeft genomen blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de rechtspraak omtrent artikel 8 EVRM van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, op onvoldoende wijze een afweging heeft gemaakt tussen enerzijds het respecteren van het recht op een familiaal leven, en anderzijds het belang van de Belgische openbare orde, en dat de bestreden beslissing geen dwingende noodzaak is voor de openbare veiligheid.

Voor de bepaling van de duur van het inreisverbod moet er rekening worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elke zaak. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken echter geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker. Bovendien dient deze bepaling strikt te worden geïnterpreteerd en kan een inreisverbod niet automatisch worden toegepast.

Dat een schending moet worden vastgesteld van de artikelen 7 en 74/11 van de Vreemdelingenwet alsook van artikel 8 EVRM."

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de feitelijke en juridische grondslag. Aldus wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het gegeven dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten zodat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, wat de verzoekende partij niet weerlegt, en zij verwijst naar artikel 74/14 § 3, 4° van de vreemdelingenwet, erbij vermeldend dat de verzoekende partij niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerder gegeven bevel. Deze motieven zijn afdoend. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Voorts dient erop gewezen dat artikel 74/11 § 1 van de vreemdelingenwet luidt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid".

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere gegeven bevelen zodat de gemachtigde van de bevoegde staats-

secretaris in toepassing van vermelde bepaling een inreisverbod kon geven, los van de vaststelling of de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad of er een gevaar voor is. De kritiek van de verzoekende partij richt zich tot de overtollige motieven. Immers kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het inreisverbod geven los van het drugbezit van de verzoekende partij, die overigens in het verzoekschrift erkent in het bezit te zijn geweest van drugs, ook al wordt dit bezit geminimaliseerd.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er kan niet worden vastgesteld dat de artikelen 7 en 74/11 van de vreemdelingenwet zijn geschonden.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert in de mate dat niet wordt uitgelegd waarom er een risico zou zijn op onderduiken of waarom dit *“beweerd risico”* de bestreden beslissing zou kunnen verantwoorden houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet *“verder”* te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing *“het waarom”* of *“uitleg”* dient te vermelden.

Waar de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) schendt, bepaalt dit artikel:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de

vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing niet te verantwoorden waarom de bescherming van haar gezinsleven niet opweegt tegen het "beweerde" gevaar voor openbare orde en dat geen afweging is gemaakt. Zij verwijt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen onderzoek te hebben verricht naar de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat zij een gezinsleven heeft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er enig gezinsleven bestaat en het verzoekschrift verwijt dat haar gezinsleven niet is onderzocht maar laat na enige indicatie te geven over het bestaan van een gezinsleven. Een loutere algemene bewering zonder de minste toelichting in concreto vermag niet een schending van artikel 8 EVRM aan te tonen. Dit onderdeel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN